

Bratři a sestry,

člověk nemůže na světě dělat nic většího a vznešenějšího než milovat Boha a bližního. Tuto pěknou a pravdivou myšlenku přináší svatý František Sáleský. A právě z ní chci vycházet v letošním listu ke svátku Svaté rodiny. Stále častěji se setkávám s těmi, kteří si připadají ztraceni a zapomenuti. Život je přivedl do situací, kdy se jim skoro všechno nějak zamotalo a kdy ani nevidí žádné řešení. Vždy však řešení existuje. Má ho Bůh. Ten, kdo se k Bohu přiblíží, nalezne u Něj i cestu k řešení. Právě dnes máme mít blíz k Pánu Bohu i tím, že se budeme učit od Svaté rodiny:

Naše rodiny by se měly podobat Svaté rodině.

Můžeme odhadnout z čeho vycházely postoje Svaté rodiny?

Mam za to, že trvale žili v blízkosti Boží. Měli nejen na mysli, že Bůh o nich ví, ale žili ve vzájemném pokoji a jednotě. Jistě nechyběla manželská věrnost, jednota, vzájemná úcta a také úcta k životu. Přemýšlejme nad ovzduším této nazaretské rodiny a uvádějme podobnou atmosféru lásky i do našich rodin.

Rodina je přirozeným základem celé společnosti. Nemělo by nám být tedy lhostejné, jak to s rodinami vypadá. Předpokládám, že reálnou situaci rodin známe všichni. Popravdě řečeno není nikterak růžová. Neznamená to však, že i my máme všechno vidět černě. Naopak. I přes mnoho problémů máme naději. Kristus už zvítězil a ti, kdo jsou jeho, směřují k jeho vítězství. A navíc Bůh nikdy neopustí toho kdo v něj důvěruje a je ochoten přijmout i toho největšího hříšníka, když on o to stojí... Takové je Boží milosrdenství. Náš pohled tedy může být prosycen nadějí i přesto, že vidíme mnoho bolestných skutečností. Neznamená to však, že máme složit ruce do klína a už nic nedělat a jen to nechat na Pánu Bohu. Máme ovlivnit to, co je v našich možnostech. A někdy je toho víc, než se na první pohled může zdát.

Náš lančovský jáhen František Řezníček většinou při přímlovkách ve mši svaté přidává ještě několik proseb. Někomu se sice může zdát, že to zbytečně protahuje a že stále opakuje totéž a mohl by jej dokonce mylně podezírat z malé nápaditosti a touhy po zviditelnění. Ti, kdo se však nad obsahem jeho proseb více zamyslí, uznají, že reaguje na velké problémy naší doby a naší společnosti. Téměř vždy prosí za to, aby náš stát respektoval Boží zákony, nerozváděl a nedovoľoval provádět umělé potraty. A dále, aby rodiče spolu vzájemně komunikovali k dobru svých dětí. Obojí se to vlastně týká rodiny. Někdo by sice mohl říci, že je to marné a že se stejně nic nezmění, ale s tím není možno souhlasit. Pokud se za něco modlíme a je to dobré v očích Božích, pak nás Pán vyslyší. Možná ne hned a možná ne tak jak bychom si představovali, ale zajisté to bude k opravdovému dobru.

Dovolím si trochu se pozastavit i nad obsahem těchto jeho proseb. Stát, který nerespektuje Boží zákony, nejenže přesahuje své kompetence a rozhoduje o něčem, na co nemá právo, ale zároveň se připravuje i o Boží požehnání. Námitka, že nikdo není nucen jít na potrat a rozvádět se je sice pravdivá, ale jen částečně. Prý by se stejně našli ti, kteří by si takto jednali i kdyby to stát nepovoloval. Ano, ale bylo by jich určitě méně. Je to podobné jako na křižovatce. Taky se občas najde někdo, kdo si jede na červenou, ale většina řidičů semaforey respektuje. Nikoho by ani nenapadlo, chtít trvale rozsvítit na všech stranách křižovatky pouze zelenou. Proč to nikoho nenapadá? Protože si každý snadno dokáže domyslet, že by to nebylo vůbec dobré. A proč naopak přehlízíme následky rozvodů a potratů. Tím nechci jít do bolesti těch, kteří si tím už prošli a také dost vytrpěli, ale myslím na ty ostatní, kteří jsou v nebezpečí, že s rozhodnou pro chybnou cestu. Možná, že nechceme vidět souvislosti a také už jsme si zvykli, že jsou zde „rychlá“ řešení. To, že to ve skutečnosti řešení nejsou a že ty, kterých se to týká posouvají jen do dalších problémů si mnohdy nechceme ani přiznat. Stát má chránit dobro svých občanů – a to dobro skutečné a nejen domnělé. Skutečným dobrem je život v pokoji s čistým svědomím a dobrými vztahy. Přestože stát dovoluje rozvody i umělé potraty (a ještě i jiné obdobné věci) není to správné. Tyto kroky sebou nesou mnoho dalších zranění a bolestí. Námitka, že volíme menší zlo je alibistická. Ano, problémům tohoto typu je dobře předcházet, ale když už se někdo dostane do takovéto nezáviděníhodné situace, pak to není důvod ke zdůvodnění pro křesťana nepřijatelného řešení.

Mnohdy se dostáváme do situací, kdy jsme nablízku někomu, kdo to má dost těžké a rozhoduje se. Nebojme se v té chvíli jednoznačně povzbuzovat k postojům hodným křesťana. Například – setrvej v manželství, vždyť jsi slíbil před Bohem: ponesu s tebou všechno dobré i zlé až do smrti. Nebo jindy: nedělej nic proti životu – je to Boží dar. I v jiných situacích dávejme druhým rady a povzbuzení, která jim pomohou překonat pokušení ke zkratkovitému hříšnému jednání.

Pociťujme odpovědnost za dobro druhých. Pomáhejme pojmenovat, co vede k opravdovému pokoji a naopak kde jsou kořeny zla a utrpení dnešní doby. Ano, jsme odpovědní za to, jaké rady druhým dáváme... Tam, kde nepomůže dobré slovo a správná rada, tam ještě nemusíme složit zbraně. Můžeme se modlit, můžeme prosit o pomoc Pannu Marii, anděle a svaté. A to vůbec není málo.

Kéž by se naše farnosti stále více stávaly rodinami Božích dětí, kde je podobné ovzduší jako v rodině nazaretské a kéž by nikdy nebylo zapomináno na Ježíše, který je i mezi námi.

P. Marek Dunda